

на войводата Кара Съби, а по-късно става войвода и върлува в началото на XIX в., главно между Сливен и Ямбол.

За подвизите и юначеството му можем да съдим от някои песни, които го възпяват като смел и съобразителен войвода. Трифон си служи умело и с хитрост, където се налага, за да постигне целта.

Песента разказва, че за да се добере до точни сведения относно намеренията на турците, Трифон изпраща младия си байрактар Добри, престорен като овчар в Стралджа, където отседат турците. Байрактарят му отива в кръчмата и в умело подведен разговор с кръчмарчето успява да разбере, че потерята смята да се отправи към хайдутите.

Трифон решава, вместо да чака нападение, да пресрещне турците, като използва изненада.

Свирва войводата, всички хайдути се събират и войводата ги повежда към Стралджа, намира сеймените и билюкбашията в кръчмата да пият „вино червено“. Възползувайки се от плана на войводата Трифон, четата загражда и избива всичките турци.

Веднъж дружината на Трифон тръгва от Бакаджика и се отправя към планината Гребенец. Предстои стръмно изкачване, но дружината е уморена. Затова те решават да се отправят към Марашкия проход и се скриват в тамошните дъбрави. Скоро обаче към тях се приближава силна потеря начело с Аслан Гирай. Въпреки, че е в неудобна позиция, дружината решава да приеме боя:

Трифон дружина думаше:

„Дружина вярна, сговорна!

Ние нямаме пусия,

ала ще бъдем юнаци

юнашки ще са бориме.“

Знаейки, че ще все смут wśród потерята, Трифон насочва вярното си шишане към предводителя, когото ранява. Настъпва паника wśród неприятеля. Въпреки малочислеността на дружината войводата Трифон отправя предизвикателния възглас:

„Елате да ма хваните!“

С помощта на предателя Мано, когото народният певец